

**Πατρίς' Ελλάς μου, στής κάλπας έλα
μ' έλγά, κορδόνι, καί φουστανέλα.**

Της ελευθέρης γης κραυγή κραυγάζει και τής δούλης :
Καλλιφρονές, Ζυγομαλάς, Γενναίος, Φαρδούλης.

Καλέ μεγάλα φθίγγεται μυστηριώδης γλώσσα
κι' εξαίρονται τὰ δίκαια λαού προνομούχου,
και πότε πότε καιόνται δευγαλικά καμπόσα
κι' άρχίζει βήχας δυνατός και δός του γκούγου γκούγου.
Δες άφορμήν εις τόν σαφόν νά τόν ίδης σοφώτερον,
δός άφορμήν σ'όν δόχοντα νά δός περισσότερον.

Κάθε δημότης άδρανών εις κόρακας έρέτω.

Π. — Τόν ειδες τόν Γενναίον ;

Τόν ειδα, Περικλέτο.

Υποδοχή τού' γίνηκε σπουδαία και μεγάλη
κι' άμείσω τόν άδήγησαν εις τού Μικρομικάλη.

Σκοζώ για τόν Γενναίον και μάσκουλα τινάξω,
μá μούλεγκαν Καλλιφρονές καμπόσαι νά ρουάξω,
κι' έλλοι Φαρδούληκος κι' Έλγά, κι' έσκου, α, παπαρέλλα:
Κορδόνιακος, Έλγάρακος, τής Λόντρας φουστανέλα.

**Τού Γενναίιου φθάσιμο
στόν τοπο τόν διάσημο.**

Π. — Λοιπόν τόν ειδες, Φασουλή ;

Τόν ειδα, φαμφαρόνο,

κι' έτσι τόν προσεφώνησα με πεκτιώτου πότο.

Έν μέσφ τώσων τρομερών και πολλαπλών κινδύνων
καλός μές έφθασες και σύ μέσ' από τού Λονδίνου.

Μέσ' άπ' όμίλιας σκοτανιάς
φθάνεις και σύ μέσ' σ'τάς κλεινάς,
όπου Σταδίων μάκαρακ και τού φωτός μνημεία,
και Δόξης άειώματα

και Βάχων στεφανώματα,
κι' ή χάρις ή βρωμία.

Καλός μές ήλθες θαλερός άπό τήν Έγγλιτέρα
ν' άκούσης έθνικό ζουρνά κι' Έλληνική φλογέρα.
Καλός μές ήλθες εύγνωτος νά κάρης όμιλία
μέσ' άπό τήν Άγγλια,
πού σέ κυττοβν φουστανέλα Μυλλόρδοι τενακέδες
και πρώταις Μίς και Λατίδες,
και δέν ξεχνούσιν και τούς Ρωμμούς, πού με τού γουρουλί-
της φουστανέλας εξυμούν τήν δόξαν τήν άίδιον. [δίου

Καλός μές ήλθες σ'τό χορό,
πού σέ πολλά τυρβάξεις,
πού ξέρεις τ' Άγγλικά νερά
και φουστανέλα βάζεις
κάθε γιορτή μας έθνική
και σχολή μας μεγάλη...
έδω τήν βάζουν μερικοί
μόνο τού Καριαβάλι.

Παρακαλώ μήν τήν φορξή
βγάλει τήν τήν γελοία,
και με Γενναίος, θαρρής
πός είσαι σ'τήν Άγγλια.

Κι' άν βάλης φέρμηλη χρυσή
κι' όλόχρυσια τουζλούκια,
— με μή νομίζης πός και σύ
θά πάρης μονοκούκια.

Κι' έμένα, κύρ Γενναίε, καθόλου δέν άρέσει
κανένας ύποψήφιος με φέρμηλη και όσει.
Λόγια και λόποι χάνονται κι' έλα πηγαίνου άδικα
χωρίς καμπόσις κουμπαριας, ταγιόρα και κρασί...

πῶς μὲς θεωρεῖς ἀκίνητος μὲ τὰ φουσταναλάδικα ;
μ' αὐταῖς τῆς φουσταναλίας σου συχωρά μας καὶ σὺ.

Κρίμα γὰρ σὲν τὸν διπλωμάτη,
ποῦ φουστανελα φορεῖς χιονάτη,
κι' ἴσως ἐλπίζεις μόνο γι' αὐτὴ
πῶς θὰ σὲ κάνουν καὶ Πρεσβευτὴ
καὶ θὰ σὲ ἐγγύουν καὶ Βουλευτὴ.

Καλῶς μὲς ἤλθες...μπῆ ! σὲ καλὸ σου...
κρίμα σ' τὴ γῶσι καὶ σ' τὸ μισαλὸ σου.
Μπορεῖ νὰ ζήρῃς καλὰ, γεννάδα,
τὴν Ἑγγλιτέρα τὴν φιλενάδα.

Μὰ δὲν γνωρίζεις καὶ τί σημαίνει
Ρωμηῶν Κουβέρνο, πατρις Ἑλλάς,
καὶ σ' τὴν Ἀθήνα τὴν δοξασιμένη
νῆσαι Μινίστρος φουστανελάς.

Δὲν εἶναι πλέον εἰς τὴν Ἑλλάδα
καθβακλέρια φουστανελάδα,
κι' οἱ ταρσοχάδες φοροῦν βελάδα.

Γιὰ φουστανελίας οὐ καιρὸς,
καὶ τώρα φθάνεις σθεναρὸς
καὶ ντοῦρος ἀπ' τὴν Λόντρα
νὰ πῆξ' στοὺς ἔλλους κόντρα.

Κύττα τί κόσμος σὲ θεωρεῖ...
τὴν μέση σου τὴν λιγερή
κάνε τὴν ἔτσι κι' ἔτσι.

Νὰ καὶ μεντέρι καὶ σοφῆς,
κάτσε νὰ πῆξ, κάτσε νὰ φῆξ;
σφακτὸ καὶ κοχορέτσι.

Ἔχεις μὲς λέν, Γεννάδε, καὶ γῶσι καὶ σοφία,
μὰ δὲν σκαμπάζεις σὰν κι' ἔμεις ἀπὸ γεωγραφία,
καὶ περιέρωγς ἐρωτῶ πῶς θὰ τὰ καταφέρῃς
ἀφοῦ τὸ Κάκουσάλοσι καὶ τὴν Χασιά δὲν ζήρεις,
κι' ἀπὸ τὸν Κάμπελ Μπάντερμαν δὲν θάχῃς κἀν ἀκούσει
ποῦ πέφτει τὸ Μαρκόπουλο, ποῦ πέφτει τὸ Μαρούσι.

Γεννάδε, τί νὰ σοῦ πῶ !..
πρέπει νὰ τῶχῃς γιὰ ν' τροπῇ
τὸ ν' ἀγνοῆς τὸν Ὄρωπὸ,
τὸ ν' ἀγνοῆς τὸ Κορωπί.

Ξέρεις τῶν Ἀέρδων τὴν Βουλήν,
καὶ τὴν τῶν Κοινοτήτων,
καὶ κάθε σφατραν ὕψηλὴν
τῶν ἐπισιμοτήτων.

Ἄλλὰ δὲν ζήρεις ! θὰ πῆ καθρόνι καὶ σανίδι
καὶ μ' ὅλη τὴ σοφία σου μὲς φαίνεσαι μὰ νοῦλα...
τοῦλάχιστον δὲν ἀκουσεῖς νὰ λέν γιὰ τὸ Μενίδι
καὶ γιὰ τὸν Μίχα τὸν γνωστὸ καὶ γιὰ τὴν Σπυριδοῦλα;

Κι' ἔπειτα σώνει καὶ καλὰ
θέλεις μὲ τοῦττα τὰ μυαλὰ
νὰ κάνῃς τὸν φουστανελά.

Ἄμμ' δὲν μὲς συχωρῆς καὶ σὺ, ποῦ μὲ μισαλὸ σὲ λένε...
ἀμμ' τί φουστανελάς λοιπὸν εἶσαι καὶ σὺ, κ' αὐμένε,
ἀφοῦ δὲν ἔχεις κουμπιερὰ
καὶ μῆτε ζήρεις τὰ χωριά,
ποῦ βασιλεύει πάντοτε καὶ νῦν καὶ σ' τὸν αἰῶνα
τὸ κοινοβράκι : τὸ λερὸ κι' ἡ ταρσοχουβελόνα ;

Καλῶς μὲς ἤλθες, βέλτιστε...μεγάλο τὸνομά σου...
καὶ τώρα γὰρ σφιζίματα χερῶν προτοιμάσου.
Προτότως σ' ἐξέτιμησε τῶν Ἀθηνῶν ἡ πόλις,
κι' ἔσταν' στοὺς Ἄγγλους Πρεσβευτὴς ἡμῶν ἡκτινοβόλεις,
καὶ τώρα ποῦ κατέρχασαι σ' τῶν ἐκλογῶν τὸν στίβον
καὶ θαρραλὸς ἐρρίψῃς τὸν περὶ πάντων κῦβον.

Χαρῆτε κι' ὁ Γεννάδιος λαμπρὸς ἀποθιβάξεται
μὲ περιστροφῶν ἤτους,
καὶ τὸνομά του γράμμασι Ρωμαϊκοῖς διαβάξεται
σ' τῶν Ἀθηνῶν τοῦς τοίχους.

Κι' ἂν ἤγος γύρω μας ἤχη μὲς δυνατῆς φωνάρας
πῶς ὁ Καλλιφρονάραρος θὰ βῆγῃ τῆς Κορονάρας,
ὅμως ἐγὼ τῶν ἐκλογῶν ὁ βάρδος ὁ παμμίαρος
φωναζῶ φουστανελάρος καὶ ζή' ὁ Γενναδιάρος.

Μῆτε προφήτου δύναμιν δὲν ἔχω, μῆτε μάγου,
νὰ προσιπῶ τὴν ἐκδοσὴν αὐτῆς τῆς ἐκλογῆς σου,
μὰ μὴ τὰ λόγια λησμονῆς τοῦ δαίμονος Ἰάγου
σ' τὸν ἀγαθὸ τὸν Κάσιο : γέμισε τὸ πουργί σου.
Καὶ τὰ Καλύβια τῆς Χασιάς κι' ὁ Κουβαρῆς καὶ τὰλλα
μὲ χρήματα καὶ ρήματα σὲ καρτεροῦν μεγάλα.

Καλῶς μὲς ἤλθες, οὐλὰ κῆμ... τοῦ Γενναδίου ζήτου...
τὴν Ἐναρὴν τῆς ἐκλογῆς περιχαρῆς κηρύττω.
Κυριακὴ σωτήριος καὶ πάλι ζημερώνει...
χαρὰ σ' τὸν ποχῆι κουμπιερίας καὶ μπάριμπα' σ' τὴν Κο-
ρωπῆ.

Π.—Κι' ἐγὼ, ξυλῆνε ρήτορα, σὲ δέρω μὲ καθρόνι.

Ὁ Ρωμηὸς εὐχαριστῶν Σύλλογον μὰς ἀγαστῶν.

Ἐκφράζω σ' τῶν ἠθοποιῶν τὸν Σύλλογον ἐκεῖνον
εὐχαριστήρια θερμά, πολλὰ τε καὶ μεγάλα,
δι' ὅσην ἔκαμε τιμὴν σ' ἐμὲ τὸν Ἀρλεκτῖνον
καὶ μέλος του μ' ἐξέλεξε ἐπίτιμον τὰ μάλα,
καὶ μ' ἔκρινε κι' ὡς ἄξιον γιὰ τοῦ Νομπὲλ τὸ γέρας
εἰς τὸ διάστημα μῆς καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

Καὶ κερμάσις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελάς.

Θάλλον Ἡμερολόγιον καὶ τὸ Πατραϊκόν,
ποικίλον καὶ τερψίμβουον καὶ ψυχαγωγικόν.
Μεπανάκης ὁ Νικόλαος ἐρίτιμος ἐκδότης,
τοῦ Νεολόγου τῶν Πατρῶν συντάκτης ἐν τοῖς πρώτοις.

Εὐσεβεῖς ἐβήσαν στίχοι σ' τὴν Ἀγγλίαν τυπωμένοι
κι' ὅπο Πάνου Κατωπόδη λίαν εὐσεβεῖς γραμμένοι.